

Ayı ve Kelebek

Jane MEADOW

Ayı ve Kelebek

Jane MEADOW

Yüksek ağaçların fısıldadığı, yumuşak yosunların her adımı yumuşattığı ormanın kalbinde Bruno adlı ayı yaşırdı. Kocaman, kalın kahverengi tüyleri, daha açık kahverengi bir burnu ve bir yemek tabağını kaplayacak kadar büyük patileri vardı. Ama yuvarlak koyu gözleri yumuşacıktı ve gülümsemesi sıcacıktı. Bruno orman evini çok severdi.

Her sabah Bruno kıvrımlı patikalarda dolaşırdı. Tatlı havayı koklar, sincaplara ve tavşanlara selam verirdi. O kadar iriydi ki geçtiğinde çalılar hışırdardı. Ama minik canlıları ürkütmemek için hep yavaş ve dikkatli hareket ederdi. Bruno, güne başlamanın en iyi yolunun iyilik olduğuna inanırdı.

Gri bir öğleden sonra yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı. Bruno sıcacık mağarasına koştu, ama yolda gözüne bir şey takıldı. Parlak turuncu ve sarı kanatlı, yumuşak mavi benekli minik bir kelebek yağmurda çırpınıyordu. Kanatları suyla ağırlaşmıştı ve neredeyse hiç uçamıyordu. Bruno hemen durdu.

Bruno kocaman patisini kaldırdı ve minik kelebeğin üzerine şemsiye gibi tuttu. "Çabuk, buraya gel!" diye yumuşacık gürledi. Adı Bella olan kelebek, patisinin altındaki yumuşak yosuna kondu. Yağmur Bruno'nun sırtına vuruyordu ama Bella kuru ve güvendeydi. Minnet dolu yuvarlak gözlerle kocaman aya baktı.

Yağmur durduğunda Bella narin kanatlarını gerdi. "Teşekkür ederim, Bruno!" diye cıvıladı. "Beni kurtardın!" Bruno gülümsedi, geniş burnu kırıştı. "Önemli değil," dedi. "Güvende olmana sevindim." Bella havalanıp başının etrafında döndü. "İyiliğini asla unutmayacağım," diye söz verdi. Sonra yağmurla yıkanmış, pırıl pırıl ormana doğru uçtu.

Ertesi sabah, güneş yaprakların arasından göz kırparken Bruno minik bir kanat çırpışı duydu. Burnunun önünde havada dans eden Bella vardı. "Günaydın, Bruno!" diye şarkı söyledi. "Yine teşekkür etmeye geldim." Bruno güldü, alçak ve mutlu bir gürlemeye. "Rica ederim, küçük dostum," dedi. Ve böylece harika bir dostluk başladı.

O günden sonra her sabah Bella, Bruno'yu ziyaret etti. Burnuna konar ya da patisinde dinlenir, orman hakkında konuşurlardı. Bella ona sevdiği çiçekleri anlatır, Bruno da bulduğu balı anlatırdı. Tuhaf bir çifttiler—biri kocaman, biri minicik—ama dostlukları güneş ışığı kadar sıcaktı.

Bir gün Bruno ormanın yeni bir bölümünü keşfetmeye karar verdi. Yürüdü, yürüdü, daha da derinlere indi, ta ki ağaçlar sıklaşıp patikalar kaybolana kadar. Etrafına baktı ama her yer aynı görünüyordu. "Eyvah," diye mırıldandı Bruno. "Sanırım kayboldum." Kocaman kulakları sarktı ve biraz korktu.

Orman sessizdi ve gölgeler uzuyordu. Bruno geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştı ama her dönemeç daha çok ağaca çıkıyordu. Ağır bir iç çekerek oturdu. "Keşke Bella burada olsaydı," dedi. "O kadar küçük ki ağaçların üstünde uçup yolu görebilirdi." Ama Bella çok uzaktaydı, nehir kenarındaki papatyalara ziyaret ediyordu.

Tam o sırada minik bir kanat çırpışı Bruno'nun kulağını gıdıkladı. "Bruno! İşte buradasın!" Bella'ydı! Onu her yerde arıyordu. "Sık ormana girdiğini gördüm," dedi, "ve peşinden geldim. Endişelenme, sana yardım edebilirim!" Bruno'nun gözleri parladı. "Ah, Bella! Seni gördüğüme çok sevindim!" dedi.

Bella yukarı uçtu ve etrafına baktı. "Yolu biliyorum!" dedi. "Beni takip et!" Önden uçtu ve Bruno ağır ağır peşinden gitti. Ama orman sıktı ve Bruno onu her zaman göremiyordu. Bu yüzden Bella'nın bir fikri geldi. Patika boyunca büyüyen parlak çiçeklerin arasında uçacaktı. "Çiçekleri takip et, Bruno!" diye seslendi.

Bella kırmızı bir gelincikten sarı bir ayçiçeğine, oradan mavi bir peygamber çiçeğine süzüldü. Bruno parlak renkleri takip ederek dikkatle yürüdü. Çiçekler karanlık ormanda renkli bir iz oluşturdu. Bella'nın turuncu ve sarı kanatları minik fenerler gibi parıldadı. "Bu taraftan!" diye tezahürat yaptı. "Harika gidiyorsun, Bruno!" Ve Bruno'nun ağır adımları hafifledi.

Sonunda tanıdık bir patıkaya geldiler. Bruno uzakta sıcacık mağarasını gördü. "Başardık!" diye bağırdı. "Sen başardın, Bella! Beni eve sen yönlendirdin!" Bella burnuna kondu ve güldü. "Sana söylemiştim, minik bir arkadaş bile büyük bir yardımda bulunabilir!" Bruno onu nazikçe burnuyla dürttü. "Sen bir ayının sahip olabileceği en iyi arkadaşsın," dedi.

O akşam Bruno ve Bella mağaranın dışında oturup gün batımını izlediler. "Biliyor musun," dedi Bruno, "başkalarına yardım etmek için iri ve güçlü olmam gerektiğini sanırdım. Ama sen bana iyiliğin ve dostluğun büyüklüğe bağlı olmadığını gösterdin." Bella gülümsedi. "Sen de bana en küçük canlının bile büyük bir fark yaratabileceğini gösterdin."

O günden sonra Bruno ve Bella ayrılmaz ikili oldular. Her sabah Bella ziyarete gelir, her öğleden sonra ormanı birlikte keşfederlerdi. Bruno her zaman minik canlıları kollar, Bella da parlak kanatlarıyla hep öncülük ederdi. Dostlukları, iyiliğin her zaman bir yolunu bulup geri döndüğünün mutlu bir hatırlatıcısıydı.

Ve eęer bir gn o ormanda dolaşırsanız, yumuşak gülmsemeli kocaman kahverengi bir ayı ve yanında kanat çırpıp turuncu sarı kanatlı minik bir kelebek görebilirsiniz. Onlar en iyi arkadaşlardır ve size şunu söylemek isterler: ne kadar küçük olursanız olun, iyilięiniz dünyayı aydınlatabilir.